

I

Herre hing op zijn buik over zijn bed en probeerde, hengelend met twee armen, te voelen wat er allemaal onder lag. Hij voelde een sok die helemaal hard was geworden van het opgedroogde zweet, een leeg zakje chips (stiekem opgegeten, want zijn moeder wilde niet dat hij ongezonde dingen at), een jongleerballetje van meneer Teunissen, een kaartje van een kind uit groep vier (hij kreeg steeds post van kinderen die hem bewonderden) en een heleboel legoblokjes. (Tot een maand geleden moest Herre van zijn moeder nog met duplo spelen omdat ze de legoblokjes veel te klein vond en dus levensgevaarlijk, want daar kun je in stikken als je per ongeluk zo'n blokje in je mond stopt, en als je niet gelooft dat kinderen dat doen, lees dan maar in de krant hoe vaak dat gebeurt!) Er lag van alles, maar niet wat Herre zocht.

Hij ging overeind zitten en keek rond. Waar had hij nog niet gezocht? De zakken van zijn badjas! Hij sprong op en liep naar de deur waar de badjas aan een haakje hing. (Altijd je badjas aandoen nadat je hebt gedoucht, want een koutje

heb je zo gevat, en van koutjes krijg je oorontsteking.) Nee, natuurlijk. De zakken waren leeg. Waar kon hij nog meer zoeken? Zijn schooltas had hij al drie keer overhoopgehaald. Nog maar een keer dan.

Hij hield zijn rugzak ondersteboven. Zijn schriften, een beschimmelde boterham en een buisje kauwvitaminen (elke pauze moest hij er een innemen van zijn moeder om goed geconcentreerd te blijven op school) vielen eruit. Herre propte alles weer terug in zijn tas en ging daarna aan zijn bureautje zitten. Daarop stonden drie potjes inkt. Groen, bruin en paars. Van meneer Teunissen had hij geleerd om met groene inkt mooie verhalen te schrijven, met bruine inkt alle normale gebeurtenissen op te schrijven, en met paarse inkt alle verdrietige of vervelende dingen. Herre keek nog een keer heel goed, maar achter de potjes inkt lag ook niet wat hij zocht.

Met zijn rechterhand trok hij onder het bureaublad, boven zijn knieën, een hendeltje naar achter. Met zijn andere hand ving hij een schrift met een linnen kaft op. Dit was niet zomaar een schrift. Dit was een supergeheim schrift. Hij had niet voor niets stiekem zo'n hendeltje onder zijn bureau geschroefd waar hij het steeds achter klemde. Niemand wist dat zijn bureau op die manier een soort dubbele bodem had. Dat was maar goed ook, want wat hij allemaal in dat schrift schreef, mocht niemand lezen. Vooral zijn moeder niet! Herre sloeg het open en bladerde erdoorheen. In het begin was wat hij had geschreven nog een beetje vlekkelig, maar op de laatste bladzijden zag zijn handschrift er al heel mooi en gelijkmatig uit. Hij moest in het begin nog een beetje wennen aan zijn nieuwe vulpen.

Af en toe stopte Herre even met bladeren om iets te lezen wat hij een tijdje geleden had opgeschreven.

4 februari

Vandaag mocht ik van mijn moeder op mijn longboard naar school. Ze hield toen ik wegreed, dat zag ik best. En ze las tijdens het ontbijt steeds in het boek met kranten-

artikelen van meneer Tennissen. Het krantenartikel over longboarden las ze minstens acht keer. Ik moest een helm op. En polsbeschermers. En kniebeschermers. En elleboogbeschermers. Toch was ik blij dat ik mijn longboard mocht gebruiken.

22 februari

Vandaag was ik boos op mijn moeder. Ze wilde dat ik met een beschermkapje voor mijn gezicht in mijn bieboek las. Volgens mijn moeder stikt het in de boeken uit de bibliotheek van de bacteriën. Waarom heeft meneer Tennissen geen artikel uitgeknipt over dat bacteriën niet zo erg zijn? Nu moest ik zo'n kapje voor en huishoudhandschoenen aan tijdens het lezen. Ik kreeg het stikbenaamd met dat kapje. En met die handschoenen kon ik de bladzijden bijna niet omstaan. Voor mij hoeft het zo niet. Dan lees ik liever helemaal niks!!!

1 maart

Mint was jarig vandaag. Er was een feestje op haar kostschool. Mijn moeder bracht me erheen. Haar mond viel open toen ze dat mooie gebouw met die fontein ervoor zag! Ik had een pet voor Mint gekocht. Ze was er heel erg blij mee! Verder was het feestje nogal saai. Mint zat de hele tijd te kletsen met Ubele. Dat is een vriendin van haar. Ubele en Mint zaten steeds naar mij te kijken en dan gingen ze heel stom giechelen. Eigenlijk was ik blij toen ik weer werd opgehaald. Zonder meneer Teunissen gedraagt Mint zich heel anders.

14 maart

Bijna elke dag vertzin ik wel een vraag die ik meneer Teunissen zou willen stellen. Maar ik kan hem niet eens bellen. Waar is hij naartoe gegaan? Wie is hij eigenlijk? Als hij terugkwam, zou ik het niet eens erg vinden om met hem een paar uur in een weiland naar saaie vogels te loeren. Zo blij zou ik dan zijn. (Natuurlijk zou ik nog blijer zijn als mijn vader terug zou komen, maar daar heb ik het nu niet over.)

18 maart

Mijn moeder doet echt haar best. Ik mocht laatst naar Oscar toe om te gamen. Ze vroeg niet eens of zijn ouders wel thuis waren. Wel moest ik beloven dat we geen schietspelletjes zouden doen. Ik moest het vijf keer achter elkaar beloven terwijl ik mijn hand op mijn hart hield. Dat vond ik wel een beetje

overdreven. Maar ik mocht eindelijk een keer naar Oscar, en dat is het belangrijkste.

Herre sloeg het schrift weer dicht. Er was zo ontzettend veel wat hij er nog in moest schrijven. Bijvoorbeeld dat hij laatst bijna zeker wist dat hij meneer Teunissen had zien lopen. (Nou ja, eerst dacht hij dat het meneer Teunissen zelf was. Maar toen hij riep, reageerde de man niet. En toen de man rechts afsloeg, en Herre heel even de zijkant van zijn gezicht zag, twijfelde hij ineens. Want meneer Teunissen heeft normaal gesproken een snor, maar deze man had er geen!) En bijvoorbeeld dat zijn moeder laatst vergeten was om het batterijtje te verwisselen in het nepkaarsje bij zijn vaders foto. Als Herre er niets over had gezegd, dan had zijn vader nu nog in het donker gezeten. Maar hij moest vooral schrijven over de man die nu in de keuken zat. Die vreselijke man met zijn halfdichte hangende ogen, zijn bleke ongezonde wangen en zijn geblokte overhemd. Hij kwam eerst weleens langs om kleine klusjes te doen, zoals de gootsteen ontstoppen, of de sloten van de buitendeuren smeren. Daarna belde hij steeds vaker onverwacht aan om een boek van zijn moeder te lenen of juist terug te brengen. Uiteindelijk nodigde Silke hem een keertje uit voor een borreltje, en hij smakte steeds heel hard als ze hem iets zelfgemaakts liet proeven. Rijstkoekjes met rauwe doperwten. En kaasstengels met stukjes rundertong. Wallis vond al die vreselijke dingen ontzettend lekker, zei hij. En daarom zat hij nu beneden aan de keukentafel. Omdat hij alles toen zo lekker vond, mocht hij vandaag niet alleen een borreltje komen drinken, maar ook blijven eten. Herre wilde daar van alles

over opschrijven, maar dat ging niet. Voorlopig kwam er geen letter bij in zijn geheime schrift. Hij moest alles wat hij wilde opschrijven onthouden. Tot hij zijn vulpen weer terug had. Want de vulpen die meneer Teunissen hem had gegeven was spoorloos verdwenen...

2

Herre roerde in zijn bord soep (waterkerssoep met gefrituurde inktvisjes) terwijl hij door zijn wimpers heen zijn moeder bestudeerde. Ze zag er anders uit. Was ze de laatste tijd een beetje afgevallen? Of juist een beetje aangekomen? Ze had blosjes op haar wangen. Nu zag Herre pas dat ze een jurk aanhad die hij nooit eerder had gezien. Een jurk met een lage hals en korte mouwtjes. Ze had haar haren niet, zoals altijd, opgestoken, maar ze hingen los over haar schouders. Zo kende Herre haar niet.

‘Wat een verrukkelijke soep, Silke,’ zei Wallis, de man in het geblokte overhemd. Hij likte zijn lepel helemaal af, ook de bolle kant, voordat hij weer een nieuwe hap nam.

Silke bloosde van haar hals tot aan het puntje van haar hoofd. ‘Dank je wel, Wallis,’ zei ze terwijl ze een haarlok achter haar oor veegde. ‘Dat is erg aardig om te zeggen.’

‘Alles wat jij maakt is heerlijk,’ zei Wallis, en met zijn duim en wijsvinger van zijn vrije hand maakte hij een rondje. ‘Uitmuntend, mag ik wel zeggen. Topkwaliteit. En je weet dat ik een neus heb voor kwaliteit. Haha!’

Silke begon te giechelen en kleurde nog roder. ‘Dat weet ik, Wallis,’ zei ze toen ze was uitgegiecheld. ‘Door jouw werk weet je natuurlijk veel van voeding.’

Wallis knikte trots en beet met zijn voortanden een inktvisje doormidden. Eén helft van het inktvisje viel terug in zijn soep.

‘Wat voor werk doe je dan?’ vroeg Herre.

Wallis keek verrast in zijn richting, alsof hij vergeten was dat Herre ook nog aan tafel zat. ‘Ik ben directeur van SGSD. We maken voeding voor dieren,’ zei hij.

‘Een directeur,’ verzuchtte Silke, waarna ze met haar tong wat achtergebleven soep van haar onderlip likte.

‘Voor huisdieren?’ vroeg Herre. Hij zou heel graag een hond willen, maar zijn moeder vond honden te vies en te harig, en de dierenarts en hondenbrokken te duur. Als die Wallis nou eens korting voor hen kon regelen voor hondenbrokken, dan was de kans weer groter dat...

‘Nee zeg, bah!’ riep Wallis uit. ‘Ik maak voeding voor de dieren die we eten. Voor kippen en koeien en varkens en kalkoenen en struisvogels. Ik maak supervoer voor ze, zodat ze nog dikker en nog vetter worden en we ze nog eerder kunnen slachten, zodat we niet te lang voor ze hoeven te zorgen en ze eerder kunnen opeten. Snap je?’

Maar Herre snapte er eigenlijk niks van. Wat gruwelijk! Verbaasd keek hij naar zijn moeder, die normaal gesproken niet vaker dan een of twee keer per week vlees (of vis) wilde eten, en dan alleen maar koos voor het beste biologische scharrelvlees. Maar wat Wallis zei klonk toch heel erg als...

‘Nee, ik snap het niet precies,’ zei Herre toen.

‘Nou, Herre, laat Wallis nou maar even lekker eten zonder dat hij over zijn werk hoeft te praten,’ zei Silke, terwijl ze het wijnglas van Wallis bijvulde.

‘O, ik vind het niet erg, hoor,’ zei Wallis. ‘Ik ben trots op mijn werk. Ik praat er graag over. En je hebt een nieuwsgierige zoon. Dat is alleen maar goed.’

Silke glimlachte, streek weer een haarlok achter haar oor en schonk ook nog wat wijn in haar eigen glas.

‘Kijk, normaal gesproken kun je een beetje kip pas slachten als hij ongeveer zes weken oud is,’ zei Wallis. ‘Dankzij mijn stv, mijn SuperTurboVoer vol groeimiddelen, wegen ze nu al na vier weken genoeg. En dan’ – hij tilde het botermeesje van tafel en liet het met een harde klap op tafel terecht komen – ‘hoppa koppa. Kip ik heb je! Haha!’

Herre was zo geschrokken van die plotselinge klap dat hij met zijn soep had geknoeid.

‘Hihihihih!’ lachte Silke. ‘Hoppa koppa. Kip ik heb je!’

Hahaha! Da's een goeie.' Ze schoof een servet naar Herre toe en wees op de soep naast zijn bord.

'Dus het voer is niet bedoeld voor biologische scharrelkippen, maar voor de bio-industrie?' vroeg Herre. Hij legde de nadruk op 'scharrel' en keek indringend naar zijn moeder. Nu begreep ze toch wel dat die Wallis zich bezighield met heel foute dingen? Maar Silke lette helemaal niet op wat Herre allemaal vroeg. Met een grote glimlach staarde ze naar Wallis.

'Erg knap,' verzuchtte ze.

'Maar, mama, jij bent toch voor biologisch scharrelvlees?' vroeg Herre.

'Zeker wel,' zei Silke een beetje verwaasd.

'O, maar mijn kippen zijn échte dieren, hoor,' zei Wallis snel. 'Dus ze zijn biologisch.'

Silke keek even zwijmelend naar Wallis en stond toen op. 'Wil je nog een beetje soep? Of zal ik het hoofdgerecht serveren? Zuurkool met ansjovis.'

'Dat klinkt verrukkelijk,' zei Wallis, terwijl hij zijn lege soepbord naar Silke toe schoof. 'Zal ik even helpen met afruimen?'

'Nee, nee,' zei Silke meteen. 'Dat is echt niet nodig. Blijven jullie maar lekker zitten.' Ze stapelde de borden op elkaar en liep naar de keuken.

Zodra ze de huiskamer uit was draaide Wallis zich half om zodat hij Herre recht aankeek.

'Waar ben jij helemaal mee bezig, ventje?' fluisterde hij.

'Wat... Hoe...'

'Ja, waar ben jij mee bezig, met al die domme vragen?' ging Wallis door. Ineens greep hij Herres pols. Hij kneep zo

hard dat Herre even dacht dat zijn arm in een ijzeren klem vastzat.

‘Domme vragen...’ hijgde Herre. Hij probeerde niet eens om zijn pols vrij te krijgen. Dat zou hem nooit lukken.

‘Nog één woord over de bio-industrie... vies, klein mannetje...’

Herre voelde kleine druppeltjes speeksel op zijn neus terechtkomen. Wallis spuugde terwijl hij siste, en kneep nog wat harder in Herres arm.

‘Oké, oké,’ antwoordde Herre met een piepstem. ‘Ik vraag al niks meer.’

Wallis knikte tevreden en liet hem los. Herre wreef met zijn andere hand over zijn arm, die nu pijnlijk klopte.

‘En dan nog iets,’ zei Wallis. ‘Zodra jij die ongetwijfeld smerige zuurkool op hebt, verdwijn je naar boven. Begrepen? Ik wil even wat tijd alleen met je moeder. Gesnapt?’

Voordat Herre kon reageren, kwam Silke binnen met een grote dampende schaal. Er kwam een vreselijk muffe lucht vanaf. Toch wreef Wallis enthousiast in zijn handen terwijl hij verlangend naar de zuurkool keek.

‘Hebben jullie gezellig met elkaar gepraat terwijl ik in de keuken bezig was?’ vroeg Silke, terwijl ze een bord vol opschepte voor Wallis.

‘Heel gezellig,’ zei Wallis grijnzend. ‘We hebben elkaar wat beter leren kennen, nietwaar, Herre?’

Herre reageerde niet. Hij voelde zich ineens ontzettend misselijk en dat kwam niet alleen door die zuurkoollucht. Die Wallis was verschrikkelijk! Wat deed die vent in hun huis? Waarom zat hij op de stoel waar zijn vader hoorde te zitten? En waarom zat zijn moeder bijna te kwijlen als die Wallis iets zei? Herre miste zijn vulpen nu nog meer dan ooit. Over Wallis zou hij een half schrift kunnen volschrijven. Wel met parse inkt, want die Wallis was slecht nieuws.